

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ
ДІТЕЙ

РІК XXXIX

КВІТЕНЬ 1993

Ч. 4 (458)

З НАГОДИ СВІТЛОГО СВЯТА
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО НАШИМ
СПІВРОБІТНИКАМ, ЮНИМ ЧИТАЧАМ ТА
ЇХНІМ БАТЬКАМ, ВЧИТЕЛЯМ,
ВИХОВНИКАМ, ОПІКУНАМ, А ТАКОЖ
УСІМ ПРИХИЛЬНИКАМ „ВЕСЕЛКИ”
І ЖЕРТВОДАВЦЯМ ШЛЕ ПОБАЖАННЯ
ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ

Редколегія журналу „ВЕСЕЛКА”.

Іван ФРАНКО

* *

**Шукай краси, добра шукай!
Вони є все, вони є всюди.
Не йди в чужий за ними край,
Найперш знайди їх в своїй груді.**

1877 р.

Віра БАГІРОВА

АНГЕЛЕ СВЯТИЙ

**Ангеле святий, біля мене стій,
Чи у праці, чи в дорозі,
Будь мені у допомозі,
Хоронителю,
Хоронителю!**

**Ангеле святий,
Від біди закрий,
Богом даний мені з неба,
Заохочуй до потреби
На добрі діла,
На добрі діла!**

**Ангеле святий,
Ласкою обвий,
Щиро я тебе благаю:
Дай мені проміння раю
На спасенний шлях,
На спасенний шлях!**

З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол., у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

Головний редактор:
Любов Дмитришин-Часто

Редакційна колегія:
**Г. Черінь, С. Кузьменко, Л. Шанта, В. Багірова (Україна),
Н. Турчманович, В. Юрченко, Л. Храплива-Щур (Канада).**

THE RAINBOW — VESELKA

Обкладинка роботи Івана Бриковича

Published monthly, except May to August Bi monthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription \$8.00 per year, UNA members \$5.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

**Ілюстрація на обкладинці:
Оксана Крушельницька — Писаночки наші.**

Ілюстрація „Великодні гаївки” — Едварда Козака.

Олекса СТЕФАНОВИЧ

НА ВЕЛИКДЕНЬ

На Великдень діл і вись
Сонце злотом заливає,
На Великдень сонце грає —
Блись-блись!..

На Святá усім святáм,
На яєчко на червоне,
На дзвіницях усі дзвони —
Бам-бам!..

І так любо для діток
Позбігатися гуртками
І на сонці крашанками —
Цок-цок!..

Прага, 1941 р.

МАРТУСИНА ПИСАНКА

Мартуся дуже любить, коли настає Великий День — Великдень. У Страсний тихо-скорботний тиждень напередодні у неї набирається стільки справ, що вона чує себе зовсім дорослою, як мама. Насамперед вона намагається пам'ятати, як себе треба поводити цього тижня — треба бути тихою, спокійною, не галасувати, не співати, менше бігати й метушитися. Крім того, Мартуся мусить допомагати мамі дати раду з різною працею — прибрати хату, напекти пасок і пасочок, купити нового кошика і приготувати свічку та вишивану серветку, якою накриють кошик зверху. А того, що покладуть до кошика, так багато, і все треба заздалегідь приготувати. А мама не забуває ще й про те, що для всіх домашніх треба купити якісь обновки. Мартуся, звичайно, дивується, як мама може втримати в пам'яті те все, що треба зробити. Тому весь час пригадує то одне, то друге, водночас висловлюючи свою думку з того чи іншого приводу:

— Чому мені треба нової суконки, мамо, адже ти знаєш, що я не люблю суконки?

— На Великдень ти не смієш бути в джинсах, Мартусю, бо це негарно. Дівчинка на Великдень повинна буди у веселому одязі, а на волоссі має бути стрічечка. Ти хочеш рожеву чи блакитну?

— Я стрічки теж не дуже люблю, — каже Мартуся, але тут же пригадує, що має бути слухняною, і продовжує вже зовсім інше: — Я краще візьму голубу, бо на моїй суконці сині квіти. Мамо, а чому ті рожі на суконці сині, а не червоні? Хіба є сині рожі?

— Ні, немає, я ніколи не бачила. Але тим і суконочка цікавіша, що на ній — незвичайні квіти... І до того темного волосся цей колір дуже пасує.

Коли мама закінчує пекти паски, Мартуся приносить довгого білого рушника й вони вдвох накривають ті рум'яні дива, щоб вони спокійно остигали і щоб їх ніхто не бачив раніше, ніж на Великдень. Тепер настає найкраща для Мартусі мить: мама приносить повний кошик яєць і вони вибирають найбільші з них — для писанок. Мартуся вже давно приготувала фарби й продумала, якого кольору писанки хоче. Але розписувати писанки буде бабуся. Вона живе окремо й Мартуся повезе яєчка до неї. Бабуся Настя найкраще це робить і завдяки їй Мартуся завжди має найгарніші писанки. Перебирання скінчено, мама пакує яєчка до великої коробки й вони вирушають до бабусі.

— Чи ти знаєш, Мартусю, в які кольори ми вберемо твої писанки? — запитує бабуся, примруживши лагідні очі.

— Знаю. — І Мартуся починає перелічувати, виймаючи пляшечки з фарбами.

— А яким кольором ми зобразимо вітер? А яким — дощ?

— Вітер? А хіба вітер має колір? — дивується Мартуся. — І дощ ніякого не має...

— А чи має колір весна?

— Може, зелений? Або жовтий, як той куш, що цвіте біля нашої хати? Але в парку японські вишні цвітуть рожемо, то, може, рожевий? — Вона підбігла до вікна і виглянула надвір. — Бабусю, у тебе цвітуть фіолетові крокуси, то, може, може... Направду, я не знаю, якого кольору весна. Вона має стільки кольорів, що я не вмію їх перелічити...

Бабуся всміхнулася і взялася за роботу, а Мартуся стала поряд, щоб дивитися і вчитися.

— Отут ми проведемо лінію і розділимо яечко наполовину. Вгорі має бути церковця, як та, що була в нашому карпатському селі, коли я була такою завеликою, як ти тепер. Понад її банями ми покладемо хвилясту доріжку, що зобразить нам і вишиваний рушник, і карпатський вітер. А неподалік буде маленька хатка, така, у якій я народилася і виростала. А ще ми зобразимо скрипку, бо нема ні гуцула, ні бойка, ані волиняка, ані подоляна, аби не любив скрипки, бо скрипка — то душа українця. Черкне смичок по струнах — і кожен українець або заплаче, або засміється, така виразна мова в того інструменту. Певне, що ми не можемо забути ялинки, як ти думаєш, Мартусю?

— Я не знаю, але ялинка — то більше на Різдво пасує, ми ж у Святий Вечір ялинку ставимо... — знизала плечима дівчинка.

— Так, це правда. Але ялинка — це теж символ Карпат... А на нижній половинці ми намалюємо гаївку дорослих і малих. Ось дівчата беруться за руки і починають співи і хороводи. Усі дівчата — в національних строях, у вишиваночках, а на ногах...

— Снікери, — здогадується Мартуся, зрадівши, що хоч один атрибут з її улюбленого одягу буде на писанці.

— Ага, щось подібне, — погоджується бабуся, — тільки вони називалися тоді інакше — ходачками, і були інакше пошиті...

Це відразу зацікавлює Мартусю. Вона пильно придивляється, як з-під руки бабусі Насті вириваються дрібненькі цяточки і рисочки, що ніби рухаються навколо писанки.

— А що буде на другій писанці? — допитується дівчинка. — Для інших вже нічого не лишилося...

— Такого не може бути, — заспокоює внучку бабуся. — Скільки людей — стільки й сюжетів. І твій сюжет буде на одній з них...

— Мій? — не вірить Мартуся і очі її зачаровано дивляться на бабусю. — Який? У мене немає святкового сюжету... Я звичайно ходжу до школи, бавлюся з нашим Бровком, не завжди слухаю маму, хоч мені від цього все є прикро... З татом я буваю дуже рідко, бо він багато працює...

Але бабуся Настя не дала Мартусі виповісти всі свої маленькі гріхи. Вона взяла біле яечко, розкреслила на кілька рівних частин і сказала:

— А хто мамі допомагав паски пекти? А хто рушника приніс, щоб їх накрити, і хто сидить біля мене зараз і вчиться малювати писанки?

— Бабусю! — захоплено вигукнула дівчинка. — Невже це все буде на моїй писанці? А чи буде там місце на голубу стрічку, якою я пов'яжу своє волосся на Великдень?..

— Звичайно, — сказала бабуся. — Твоя писанка буде найкраща... Бо ти багато потрудилася і, як я бачу, немало зрозуміла...

Микола ЩЕРБАК

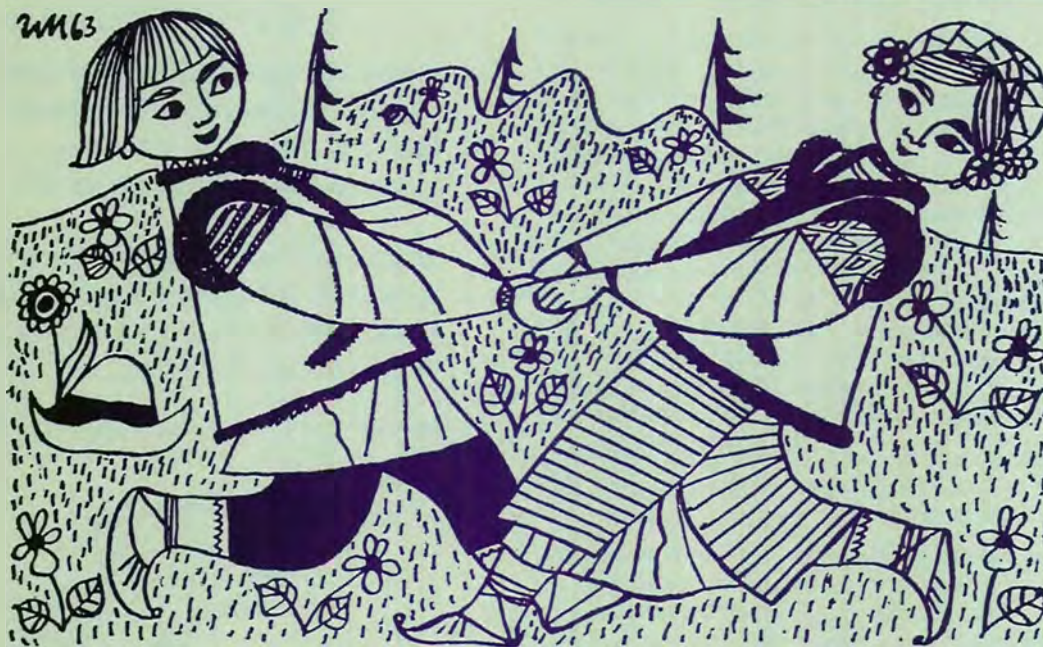
ВЕЛИКДЕНЬ

**Великий день! Великий день!
Ясний Великдень на землі!
Багато радості й пісень
Приніс нам янгол на крилі...**

**Веснянку діти хороводять — *
Христос Воскрес! Христос Воскрес!
Сьогодні й сонце не заходить,
А сяє й сяє із небес.**

* Хороводити — ходити в колі і співати хором, взявшись за руки.

ВЕСНЯНОЧКА

Прилетіла здалека
Та й весна.
— Ой, що ж ти нам, веснонько,
Принесла?
„Принесла я, дітоньки,
Вам квітки,

І пташок з пташатами
У садки.
І тепло, і сонечко,
І пісні, —
Гагілки-весняночки
Голосні”.

Н. ЩЕРБИНА

Розтанули сніги,
Стікають на луги,

Весна, весна прийшла,
Квіток нам принесла!

Лунає у садку
Зозулине „ку-ку”.

Малята в ліс ідуть,
Де проліски цвітуть.

В намиста сині скрізь
Прибравсь весняний ліс.

До квітів із села
Спішить прудка бджола.

А над гуртом малят
Пісні пташок дзвенять:

„Весна, весна прийшла,
Нам радість принесла!”

Іван ФРАНКО

***

Гріє сонечко!
Усміхається небо яснєє,
Дзвонить пісеньку жайвороночок,
Затонувши десь в бездні-глибині
Кришталевого океану...

Встань,
Встань, орачу*! Вже прогули вітри,
Проскрипів мороз, вже пройшла зима!

* Орач — той, хто оре поле.

Павло ТИЧИНА

СТАНУ Я, ГЛЯНУ Я

Стану я, гляну я —
скрізь поточки,
як дзвіночки,
жайворон, як золотий
з переливами:
йде весна
запашна,
квітами-перлами
закосичена.

Іван ФРАНКО

***

Розвивайся, лозо, борзо,
Зелена діброво!
Оживає помертвіла
Природа наново.
Оживає, розриває
Пути зимовії,
Обновляєсь в свіжі сили
Й свіжії надії.

Зеленійся, рідне поле,
Українська ниво!
Підоймися, колосися,
Достигай щасливо!
І щоб всяке добре сім'я
Ти повік плекала,
І щоб світу добра служба
З твого плоду стала!

Світлана КУЗЬМЕНКО

ВЕСНА

До людей прийшла весна.
Подарунки принесла.
Принесла — дорослим й дітям
Весняні травичку й квіти,

Сонце і вітрець ласкавий.
Скрізь ідуть весняні справи.
Ось пташки гніздо звивають —
Дзвінко й весело співають.

Бджілки, мушки і комахки,
І метелики, й мурашки
Прокидаються зі сну
І вітають всі весну!

Галина МОГИЛЬНИЦЬКА

СОНЯШНА ПІСЕНЬКА

Ой, високе небо і чисте,
А у небі човник золотистий,
А у човенці Сонечко сяє,
Пісеньку веселу співає.

Пісенька у Сонечка гарна,
Про високе небо безхмарне
Та про землю щедру й багату,
Добру, як Мамуся і Тато.

Ллється, ллється пісня в блакиті,
Що найкраща у цілому світі.
Зветься ця земля тополина
Соняшним ім'ям — Україна!

ВЕСНЯНА

Раптом скінчилася зима, якій, здавалося, не буде кінця. Весь час так холодно було, гуділи сніговії, засипаючи гори й ущелини, долини й стежини пухким снігом. Та ось одного дня повіяв південний вітер, і таким теплом повіяв, що сніги враз ніби поморщились, зіщулились і... почали танути. Що діялося в лісі того дня! Пташки, що нікуди не відлітали, а мужньо переживали зиму в своєму лісі, відразу забули про неї, розправили пір'ячко й весело виспівували, а декотрі піднялися в небо і звідси спостерігали за змінами в природі.

Сонце сипало тепле проміння на землю, топило сніги, і вони збиралися чистими водами у веселі струмочки, що дзюрчали так голосно, ніби ставили тут свій музичний концерт.

На осонні грівся Зайчик, а коли до нього добіг струмок, він стріпав з лапок воду

й вистри-
яснозеле

Отут
бочок, пі-
лагідно і
гаряче, щ-
но зиркн-
його голк

Огля-
квіти, от
проліски

Скіли
може я
від води
маленькі
маленькі

Поки
маленькі
лівки й, і

— О
витри

Бом подався на горбочок, що несподівано вдягнувся у ту трав'яну суконочку.

Вже можна й поспати, подумав Зайчик, і швиденько влігся на клавши під щічку лапку, а голівку прикривши вушком. Сонце естило його і він заснув, але несподівано йому стало так хоч роздягайся з колушка. Він протер заспані очі, прижмурив на сонце. Ні, сонце, ще не думало спати, воно висіло над вою гарячою кулею і весело сміялося.

увшись, Зайчик побачив, що, поки він спав, навколо зацвіли очивши його живим віночком. Біліли підсніжки, синіли а крокусів було море, і всі різні — лілові, білі, жовті, рожеві. ки ж я спав, подумав Зайчик, що тут сталися такі зміни? Чи це сплю і мені все це сниться? Був сніг, а вже нема, а ж втік у котру він перетворювався, але вже й її нема, а лише й потічок вниз видніється. Квітів не було, трава була

... він так роздумував, побачив, що в його тінь збіглися білі підсніжки і збилися в купку. Вони попіднімали свої білі горимруживши зеленаво-жовті вічка, заглядали на сонце.

— зідхнула одна білявка, — як припекло. Ще трохи і я б не мала...

— Ми теж, ми теж, — навперебій заметушились інші.

— Що ж нам робити? Сонце так припекло, що нам тут не встояти.

— А я знаю, — сказала перша квітка. — Нам треба перейти в інше місце, де сонце на має такої сили. І ми ще довго будемо цвісти.

— Тільки ж як ми туди помандруємо, хто нас поведе, ми ніжні і маленькі, а в дорозі трапляються різні пригоди, — занепокоїлися всі.

Зайчик тим часом роздумував, чому це квіти посідали в його тінь.

А коли розправив вуха і краще прислухався, зрозумів усе. Це було для нього справжнє відкриття. Отже, не тільки йому одному нині душно і тяжко, іншим навіть ще гірше. Але що він тут — найбільший і найстарший, то йому належить щось для того зробити, щоб ці ніжні створіння почувалися добре.

Але ж не стояти йому отак весь час, щоб кидати на них свою тінь, закриваючи від сонця.

— Отже, слухайте мене, — сказав Зайчик, і підняв лапку вгору, як справжній вчитель. — У моїй тині ви перейдете ген до того лісу, а потім ми поволі помандруємо вгору. Будемо йти весь час вище, бо там холодніше, і ви ще довго зможете цвісти. А я буду вашим охоронцем,

бо й мені ще трішечки рано скидати зимове хутро, а тут така спека.

Підсніжки дуже зраділи і, взявшись за руки, рушили поруч із Зайчиком в ліс.

Вони йшли весь час вгору може з місяць. То був чудовий шлях. Вони розсипалися по затінених лісових галявинах, співали і танцювали, збиралися до купи, або розбігалися і ховалися одна від одної за деревами. А коли Зайчик дримав, вони збиралися в густий букет і ховали його від звірів.

Нарешті дорога привела їх під засніжену вершину, що сягала мало не до хмар.

— Отут, — сказав Зайчик, — ви зможете ще довго гуляти. Бачите, нагорі лежить сніг. Це місце називається Полонина. Сніг буде лежати довго, аж до середини літа, бо тут дуже холодно. Отже, я привів вас туди, куди мав привести.

— А що буде з тобою? Чи будеш ти з нами? — спитали підсніжки, бо виглядало, що Зайчик хоче їх покинути.

І так справді було. Зайчик знову підняв угору лапку і сказав, як вчитель:

— Я повинен повернутися, бо надходить час міняти одяг. Влітку я не зможу бігати в такому теплім хутрі, а моє літнє залишилося вдома. Бувайте здорові! Зустрінемося наступної весни, на тім самім горбочку, що й цього року. І, якщо схочете, знову повторимо нашу мандрівку...

Володимир ПІДПАЛИЙ

ДЗВОНИКИ

**Сонце рано встає,
небо вищає,
сипле золота
повні пригорщі:**

**— Це — землі, а це — вам, —
посіває...
З переляку мороз
в ліс тікає**

**через яр навпрошки.
А у лісі
струмки
дзвонять в дзвоники...**

Пречиста з Фатіми

(Закінчення. Початок у 2 і 3 числах, за лютий і березень ц.р.)

ДІЯ 3.

Черниця (перед завісою):

Давно це сталося, ой давно,
Три чверті віку тисне рамено.*
А ми тоді, ми так спішили!...
Нам радість додавала сили:
— Матусю, мамо! — я повіла. —
Я Матір Господа зустріла,
Осяйна, тиха, як цариця,
Понад всі зорі — зоряниця.
Та тільки мама закричала:
— Вкусися за язик, брехало!
А я до мами із слізьми:
Та ж Матір Божу стріли ми!
— А може, ще й Христа уздріли?...

* рамено — плече — shoulder.

Сказала й віником побила.
Якинту вдома теж сварили.

Голос за завісою:

— Не смій святе ім'я Господне
На жарти зводити сьогодні!

Черниця:

Франциска теж зазневажали.

Голос за завісою:

— Та що ж ти брешеш так зухвало!
Ми бідні люди, темні, грішні...
Пречиста би до вас не вийшла!

Черниця:

Слізьми вмивались наші очі,
Та серце тішилось: так, хочем!
Ой хочем, хочемо ми того —
Не боїмось страждань за Бога!
Та ось довкола Фатіми
Дива пішли поміж людьми:
Незрячий вздрів, зціливсь кульгавий
На небі бачили заграви...
І тут задумались фатімці:
Що ж діти бачили в долині?
І в день, який вони назвали,
Усі туди попрямували.

*Відкривається завіса. На сцені дуб, біля нього
моляться троє діточок навколішках з вервицею в
руках. З'являється Цариця неба, за нею, на віддалі
— Ангели.*

Діти:

Небесна Пані!...

Божа Мати:

Знаю, знаю,
Ви вже зібралися до раю!
Франка, Якинту можу взяти.
Тобі ж, Лукієчко, страждати
Прийдеться ще на цій землі.
Ісус ґрунтує чималі
У світі різні починання,
Побожності практикування
До мого Серця в Непорочність.

Лукія:

Як нам молитись, як Він хоче?

Божа Мати:

А ви прислухайтесь до свого вміння.

Лукія (по хвилі):

Той чує, хто слухати вміє.
О, Серце Солодке Марії,
Будь моїм спасінням!

В той час підходять люди, вклякають, повторюють слова за Лукією. Під час молитви люди передають дівчинці хрестики, а медальйони, вервиці — Якинті й Францискові.

Люди:

Освяти в Пречистій просим, освяти,
І слово пророче нам просим сказати!

Божа Мати підносить руки вгору і з них сипляться червоні іскорки.

Лукія (піднімає ті іскорки):

Я бачу пекло в цій оздобі.
Дияволи в людській подобі.
Вони людей волочуть... Муки!...
Як люди просяться з розпуки!...

Франциско (піднімає іскорки):

Я бачу війни. Убивають...
До пекла, до вогню вкидають
Брат брата, неньку престарую.
Он мертві просяться: „Святую,
Пречисту руку дай, Маріє!”

Якинта (підхоплює іскорки, що сипле Богоматір):

Я бачу інше. Ось зоріє
Марії Серце Непорочне,
Що грішних врятувати хоче.

Божа Мати:

Лише своєю чистотою.
Ісус так хоче, щоби мною
Було врятовано багато.

Люди:

О Божа Мати, наша Мати!...

Богоматір освячує хрестики, вервиці тощо. Її оточують Ангели. Небесна гостя зникає. Розходяться люди. Плавна мелодія. На сцені залишаються батьки Франциска і малий Франко.

Франциско:

Небесна Пані, зачекайте!
На мою просьбу уповайте!

Я молився щогодини,
Щоб прийтися вам за сина,
За маленького-малого,
Буду ангеликом Бога.
Я готовий все віддати,
Щоб Вітчизну врятувати.
Щоб не бачила Вітчизна
Війни, голод, пекла тризну.

Голоси:

Він помирає!
Ой, яка гарячка
Його охопила зненацька!

Франциско:

Он двері в небі, там Небесна Пані
І ангели... Які всі гарні!...
А ось надходить Ангел Миру,
Йому я віддаюся щиро.

*Ангели засипають малого Франка квітами.
Батьки хиляться над ним. На авансцену виходить
Ангел Миру, здіймає руки.*

Ангел Миру:

Мир цій землі, де є жертва безгрішна,
Будь, матінко, втішна, будь, радосте, пишна!
Хай кожен народ через власне розп'яття
Здобуде в Покрови Небесної щастя!

*На сцену повертаються всі дійові особи.
Співають пісню миру.*

**О, Україно, де твій рай?
Мільйон сердець пішло в офіру.
За грішний край нас покарай,
Але проси в Покрови миру.**

**Могили стогнуть у степах,
Поляглих душ із ефіру;
„О, Україно, вільна птахо,
Сховай же нас в обіймах миру!”**

**Фашизму досить і неволь,
Досить чорнобильського звіра!
Прийми, Ісусе, в нас з долонь
Вкраїнське серце — квітку миру!
Любов і віру щиро.
Алилуя!**

КУЛЬБАБКА

Почалося це тоді, коли висока тополя, що росте край дороги і бачить далеко-далеко навкруги, була маленькою, тоненькою тополинкою. Значить, це було дуже багато років тому!

Але й тоді, як і тепер, щороку раптом сніг робився водою, і вона швидкими струмками наперегонки бігла вниз по долинах. І вже всі знали, що разом із струмками біжить весна.

На небі сонце сміялося так, що не відповісти йому усмішкою було б просто нечемно. Тому всі ходили і сміялися.

І ось що трапилося, коли тополинка була ще маленькою і тоненькою, а після зими прибігла весна.

Струмки нишпорили по левадах, по луках, і один з них вирішив навіть побігти під землю. Там він усім сказав, що вже весна, і всіх переполошив.

Звичайно, зерням, що потрапили туди торік, було дуже нудно лежати. Куди не повернешся — скрізь земля: і згори, і внизу, і праворуч, і ліворуч. Навіть і повертатися було не варто, тому зернята лежали не рухаючись.

Але від струмка земля стала м'якою — швидше, швидше в невідомий сонячний світ! Потяглися з

зерняток тонкі зелені паростки й обережно, щоб не забруднити своїх свіжих листочків, почали витикатися з чорної землі.

Вилізла і маленька кульбабка.

Її насіння лежало глибше від інших, їй було далі йти.

Коли вона вилізла, вже все навколо було зелене.

Тільки такої кульбабки вона не побачила. Вона була одна.

— Добридень! — сказала вона привітно травичці.

— Добридень! — сказала вона тополинці.

— Добридень! — сказала вона сонцю.

— Чому ж ти не вітаєшся до мене, до вітру? — раптом почула вона сердитий голос, і її ніби хтось штовхнув. *

— Але ж я не бачу вас! — відповіла скромно кульбабка. — Коли б я бачила вас так, як сонце, як тополя, як траву, я б, звичайно, і вас привітала.

— Хіба ти не знаєш, що я найдужчий у світі! — закричав вітер. — От, я захочу й зірву тебе і занесу ген-ген!

— Не треба мене рвати, вітре! — заговорила благально кульбабка. — Мені тут так добре, я познайомилася з усіма квітами й деревами, а коли ти зірвеш мене — я зав'яну, умру.

Та вітер не послухав, заметався, загойдав усі дерева і квіти.

— Пригинайся до землі! Пригинайся до землі! Тримайся міцніше! — шепотіла тополинка. — Ти така маленька, і стеблинка в тебе м'яка — він не зломить тебе. Тримайся міцніше.

І справді, нічого не вдіяв вітер з кульбабкою, повіяв, посердився і полетів собі далі, а вона стала тільки міцнішою. За ніч ще трошки підросла кульбабка і ще трохи підросли всі квіти, що жили на луках, — медок, сон-квітка, дзвіночки, зірочки.

Стеріг їхнє поле старий жук. Вранці загудів він, і прилетіло в гості багато метеликів, бджіл, жуків.

— Доброго ранку, бджілкі! — закричала кульбабка. — Доброго ранку, метелики! Доброго ранку, жуки й бабки!

Микола ЩЕРБАК

ВЕСНЯНІ СНИ

Спи, синочку... Ходить сон босенький
По квітчастім килимку м'яким.
Спи, дитино... Люлі, мій маленький,
Хай нам Бозя зберігає дім.

Хай тобі, синочку мій, присниться
Сірий зайчик, що біжить здаля;
Як уранці молода лисиця
Замітає хвостиком поля...

Як іде весна й веселий вітер
Заплітає віти на вербі,
А у лісі, сонечком пригріті,
Проліски розквітли голубі...

І всі квіти привітно порозкривали свої чашечки і давали гостям солодкого квітчаного соку до-схочу.

Раптом низько-низько пролетів над квітами старий жук-сторож. Полохливо прислухалися до нього всі: і комахня, і квіти, і навіть тополінка. Вона знала, що жук-сторож так сповіщає їх усіх, коли змінюється погода, і одразу кульбабка почула, як щось захитало її, і вітер заговорив до неї:

— Ти знову не привіталася до мене!

Досадно йому було, що така гарна кульбабка не помічає його, вітру!

— Я ж не бачила вас! — знову відповіла йому кульбабка.

— От нажену я зараз хмари, полле дощ — і ти загинеш! — закричав вітер і полетів гнати хмари.

— Я не хочу гинути! Мені так добре жити! — затремтіла кульбабка.

— Нічого, ти тільки нап'єшся води, умиєшся і освіжишся! — заспокоюючи прошепотіла тополінка.

І справді — раптом почав падати прямий дощ. Він лив і половина сонця заховалася за хмари, а половина визирала: а що робиться на землі, бо там весною завжди дуже весело, і сонцю хотілося все бачити. Всі краплинки сяяли на сонці від його проміння і сліпили очі. Це був веселий сліпий дощик!

Прилетів після дощу вітер, а кульбабка, вмита, свіжа, ще краща стоїть і сміється. Не може витримати вітер.

— Я зірву тебе, — каже він, — мені сумно літати самому по горах і по луках. Полетімо разом!

— Я не хочу літати з тобою, — засумувала кульбабка, — я зав'яну, умру.

— А, так ти не хочеш літати зі мною, з найдужчим у світі! — закричав вітер. — Так я полечу геть, і хай сонце пригріє так, що ти сама покличеш мене. Подивлюсь, як ти розмовлятимеш зі мною завтра! — і подався ген за гору.

Злякалася кульбабка — і вірить, і не вірить вітрові.

— Ну, що ж, — каже, — прилітай завтра!

Прилітає вітер на завтра, бачить — нема кульбабки, на її стеблинці якась кулька з пушинок.

— А, так ти обдурила мене!

Залютував вітер, дмухнув, і розлетілися пушинки по всій луці.

Забули всі кульбабку: і трави, і квіти, і метелики, і старий жук-сторож. Адже старий він був, йому найлегше було забути.

Одна тополінка згадувала та сумувала за кульбабкою, бо ніколи раніше не бачила вона такої сонячної привітної квітки.

Минуло літо, настала осінь, прийшла зима, і раптом знову пригріло сонце, із снігу зробилася вода, і прибігла весела весна. Ще стрункішою стала тополінка, була вже вища за всіх дівчат, що підходили до неї.

Зазеленіли луки. І раптом побачила вона, що скрізь, де впали торік пушинки з кульбабки, вирости жовті кульбабки, такі точнісінько, як її подруга.

— Добридень, сонце! Добридень, травичко! Добридень, тополінко! — закричали всі вони разом, і всі дзвіночки задзвеніли їм у відповідь, і все листя загомоніло.

— А, вас багато тепер! — закричав вітер. — І ви знову не шануєте мене! Я зірву вас!

Але, як і торік маленьку кульбабку, не зірвав їх вітер, не змив їх дощ, не схотіло палити сонце, а зробилися вони за кілька день легкими пушинками. Тільки тоді вітер спересердя розніс їх навколо. Це було багато років тому...

Тепер тополінка висока-висока, її й тополінкою незручно називати, а всі звуть тополею, і вона бачить далеко-далеко навколо, що рік — то далі. І цього року вона побачила: навіть на сірій далекій скелі зацвіли жовті сонечка — кульбабки.

А вітер уже пересердився. Не можна ж стільки сердитися! То він уже за звичкою їх скрізь разносить.

Володимир ПІДПАЛИЙ

ВЕСНА

Уже вернулися додому
з-за океану журавлі,
уже кують, забувши втому,
у росах коники малі.
Вже хмари в соняшних крапах
у синім небі попливли,
уже кульбаби дружно в травах
жовтаві кульки надули...

У „ВЕСЕЛЦІ” ГОСТЮЄ „БУКВАРИК”

З
У
К
Р
А
Ї
Н
И

Всяк школяр його шанує,
Бо він пише, ще й малює.
Хто ж цей славний молодець?
Це, звичайно...

(чтєвцїО)

О-о-о-о!

О-о-о-о!

О-о-о-о!

О-о-о-о!

На скелі він будує дім,
І не боїться жити в нім —
Два могутні крила
У господаря...

(ОрлО)

	О		О		О	
	О		О		О	
	О		О		О	
	О		О		О	

О О

В зеленім лісі побував
Якийсь художник* — і поволі
Дерева перефарбував
У золотисто-жовтий колір.
Ти хто такий? — я здивувався. —
Чому тебе не бачив досі!?
— Ти придивися, — хтось озвався, —
І ти тоді побачиш
Осінь.

І. Січовик

* Художник — мистець.

АСКАНІЯ — НОВА

(Продовження)
Початок у ч. 3 за березень.

ЗЕБУ — БИК

Познайомтеся, малята:
Зебу-бик лежить горбатий.
Він із Індії прибув,
Та про це давно забув.

Цей поважний Зебу-бик
До Асканії вже звик:
Проживає в ній роками,
Дружить з нашими биками.

Добре тут йому живеться!
І хороший він — не б'ється.

26-го квітня минає 7 років від дня
Чорнобильської трагедії.

ЛИХО ЧОРНОБИЛЯ

В той день Чорнобиль був, звичайно, тихим.
Не знав нічого він про тяжке лихо,
Яке його спіткає дуже скоро.
Не знав він про людське майбутнє горе.

Весняні квіти пахли так духмяно,
Блищало свіже листя на каштанах,
Весну нову стрічали люди.
У тихій радості повсюди.

Та ось настала ніч, тоді ще тиха,
Й Чорнобиль враз важке спіткало лихо.
Нещасне місто тонуло в вогні.
А може, це було в страшному сні?

Всю ніч сміливці з тим вогнем змагались,
Багато тут життя своє поклали.
Здолали їх ті промені страшні,
Що косять люд ще й в наші дні.

У серці кожнім все буде той біль,
Що в ту квітневу ніч приніс нам Чорнобиль.
Чорнобиль — сліз людських безкрає море,
Чорнобиль — наше лихо, наше горе.

Натапка Кендзьора
студентка зі Льова.

ПЛЯМИСТИЙ ОЛЕНЬ

Найкрасивіший з оленів —
В білих цятках олень!
В табуні, в степу зеленім,
Він з братами цілий день.

Вітру й спеки не боїться,
Попасеться в ковилі...
В нього роги — подивіться —
Ніби дерево в гіллі.
Кожен рік по гілці родить.
Так олень з гілками й ходить.

Дерев'яна церква св. Михаїла, збудована в 1777 р., в селі Шелестово, Мукачівського району, Ужгородський музей архітектури і побуту. Закарпаття, Україна.